

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Józef Wierzbicki

przy udziale Prokuratora Kamili Murawskiej – Szuksztul

po rozpoznaniu w dniach 16.06.2016 r., 05.12.2016 r., 15.03.2017 r., 08.05.2017 r., 13.07.2017 r., 06.09.2017 r., 06.11.2017 r., 08.01.2018 r., 26.11.2018 r., 07.03.2019 r. sprawy:

A. Z., ur. (...) w G.,

syna J. i M. z domu Chudeusz

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 25.07.2000 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził J. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 950 zł w ten sposób, że jako właściciel Przedsiębiorstwa Usługowo – Budowlanego (...) zawarł z w/w umowę na montaż drzwi wejściowych do mieszkania, której nie miał zamiaru zrealizować, na realizację której otrzymał z Banku (...) w S. gotówkę w powyższej kwocie, na którą J. C. zawarł z Bankiem umowę kredytową numer (...), czym działał na szkodę J. C.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k. k.;

II. w dniu 24 sierpnia 2000 roku w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. P. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 990 zł w ten sposób, że jako właściciel Przedsiębiorstwa Usługowo – Budowlanego (...) zawarł z w/w umowę na montaż drzwi wejściowych do mieszkania, której nie miał zamiaru zrealizować, na realizację której otrzymał z Banku (...) w S. gotówkę w powyższej kwocie, na którą M. P. (1) zawarła z Bankiem umowę kredytową numer (...), czym działał na szkodę M. P. (1),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k. k.;

III. w dniu 13 września 2000 roku w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził H. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 990 zł w ten sposób, że jako właściciel Przedsiębiorstwa Usługowo – Budowlanego (...) zawarł z w/w umowę na montaż drzwi wejściowych do mieszkania, której nie miał zamiaru zrealizować, na realizację której otrzymał z Banku (...) w S. gotówkę w powyższej kwocie, na którą H. G. zawarła z Bankiem umowę kredytową numer (...), czym działał na szkodę H. G.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k. k.;

IV. w dniu 31 października 2001 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z I. M., jako właściciel Przedsiębiorstwa Usługowo – Budowlanego (...) zawarł z I. M. stwierdzającą nieprawdę umowę kredytową na zakup towarów i usług numer (...) dotyczącą zakupu okien PCV, którą następnie przedłożył w (...) Bank (...) S. A. Oddział w G. w celu uzyskania kredytu gotówkowego w kwocie 2.505 złotych dla I. M. w miejsce kredytu na zakup towarów i usług, co miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu przez I. M., czym działał na szkodę (...) Bank (...) S. A.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k. k.;

V. w dniu 20.01.2002 r. w G., wbrew paragrafowi 14 ogólnych warunków umowy leasingu operacyjnego z dnia 14.01.1999 roku zawartej z Towarzystwem (...) SA we W. na okres 36 miesięcy, przywłaszczył powierzony mu (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie zwracając go po upływie okresu, na jaki umowa została zawarta, czym działał na szkodę Towarzystwa (...) S. A. w upadłości i Kancelarii (...) radcy prawnego M. N.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 k. k.;

VI. w dniu 9 lipca 2002 r. w K., będąc właścicielem Przedsiębiorstwa Usługowo – Budowlanego (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru sprzedaży, a następnie montażu drzwi zewnętrznych, doprowadził W. C. (1) do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 1.210 złotych w ten sposób, że przyjął zamówienie na wykonanie tej usługi, wiedząc o tym, że nie wywiąże się z zawartej umowy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k. k.;

VII. w dniu 13.02.2003 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził K. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że w dniu 13.02.2003 roku jako właściciel Przedsiębiorstwa Usługowo – Budowlanego (...) zawarł ustną umowę - zlecenie na zamontowanie okien PCV, a następnie tego samego dnia i miejsca w G. nakłonił wyżej wymienioną do zawarcia umowy numer (...) pomiędzy nią a Bankiem (...) SA o kredyt w wysokości 5.348 złotych na zakup i montaż okien PCV, nie mając zamiaru wywiązania się z umowy, czym działał na szkodę wyżej wymienionej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k. k.;

VIII. w dniu 14.03.2003 roku w G., jako właściciel (...), po uprzednim zawarciu umowy z D. K. na montaż okien w mieszkaniu przy ulicy (...), zaoferował wyżej wymienionej osobie zawarcie za pośrednictwem M. H. umowy kredytowej numer (...) z (...) Bank na zakup okien, a następnie po otrzymaniu kwoty kredytu nie wywiązał się z warunków umowy, czym doprowadził (...) Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.547 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k. k.;

IX. w dniu 03.04.2003 roku w G., jako właściciel (...), po uprzednim zawarciu umowy z E. B. na montaż okien w mieszkaniu przy ulicy (...), zaoferował wyżej wymienionej osobie zawarcie za pośrednictwem M. H. umowy kredytowej numer (...) z (...) Bank na zakup okien, a następnie po otrzymaniu kwoty kredytu nie wywiązał się z warunków umowy, czym doprowadził (...) Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.538 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k. k.;

X. w dniu 01.10.2003 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200 złotych G. R. w ten sposób, że jako właściciel Przedsiębiorstwa Usługowo – Budowlanego (...) zawarł z nim umowę - zlecenie na montaż okien nie mając zamiaru wywiązania się z zawartej umowy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k. k.;

XI. w dniu 01 października 2003 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. C. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że jako właściciel Przedsiębiorstwa Usługowo – Budowlanego (...) zawarł w mieszkaniu pokrzywdzonego umowę - zlecenie na montaż dwóch okien PCV o łącznej wartości 1.800 złotych, pobierając przedpłatę gwarancyjną w wysokości 450 złotych, działając z góry powziętym zamiarem niewywiązania się z warunków umowy, czym działał na szkodę wyżej wymienionego W. C. (2),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k. k.;

XII. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 130 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XIII. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 2.490 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XIV. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 1.490 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XV. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 205 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XVI. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 289 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XVII. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 390 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XVIII. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie „C. – Słownik polsko - angielski”, wartości 189 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XIX. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na płytę (...) program komputerowy o nazwie (...), wartości 19,90 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XX. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 19,90 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XXI. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na płytę (...) program komputerowy o nazwie (...), wartości 80 złotych, czym działał na szkodę firmy (...).pl (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XXII. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 80 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XXIII. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na płytę (...) program komputerowy o nazwie (...), wartości 80 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XXIV. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 80 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XXV. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 20 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XXVI. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 20 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XXVII. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na płytę (...) program komputerowy o nazwie (...), wartości 90 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XXVIII. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 90 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XXIX. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 50 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.;

XXX. w nieustalonym okresie czasie, nie później niż do dnia 23.04.2004 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał poprzez skopiowanie na dysk twardy swojego komputera program komputerowy o nazwie (...), wartości 50 złotych, czym działał na szkodę firmy (...),

tj. o czyn z art. 278 § 2 k. k.

I. oskarżonego A. Z. uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I. – III. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem w zakresie czynu zarzucanego w punkcie I. aktu oskarżenia, że doprowadził on pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 990 złotych oraz z tym ustaleniem, że czyny te stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 286 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 297 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k. k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się w dniu 30 stycznia 2002 roku, czyn ten kwalifikuje z art. 284 § 2 k. k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

IV. oskarżonego w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VI. aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 8 lipca 2002 roku w K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził W. C. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 990 zł w ten sposób, że jako właściciel Przedsiębiorstwa Usługowo – Budowlanego (...) zawarł z w/w umowę na montaż drzwi wejściowych do mieszkania, której nie miał zamiaru zrealizować, na realizację której otrzymał z (...) Bank S. A. gotówkę w powyższej kwocie, na którą W. C. (1) zawarł z Bankiem umowę kredytową numer (...), czym działał na szkodę W. C. (1), czyn ten kwalifikuje z art. 286 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

V. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach VII. – XI. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 286 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

VI. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach XII. – XXX. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 278 § 2 k. k. i za to na podstawie art. 278 § 2 k. k. w zw. z art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

VII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k. k., art. 85 a k. k., art. 86 § 1 i 2 k. k., art. 91 § 2 k. k. łączy orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k. k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialności – reprezentowanego przez L. – A. – (...) kwoty 160 (sto sześćdziesiąt) złotych;

- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością - reprezentowanego przez L. – A. – (...) kwoty 80 (osiemdziesiąt) złotych;

- N. O..pl (...) - reprezentowanego przez L. – A. – (...) kwoty 80 (osiemdziesiąt) złotych;

IX. na podstawie art. 44 § 1 i 2 k. k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 1., 5., 8., 14., 18.;

X. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 970 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 900 złotych.

Sygn. akt II K 80/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. Z. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo – Budowlane (...), którego siedziba mieściła się w G. przy ulicy (...). W ramach prowadzonej działalności gospodarczej oskarżony współpracował od dnia 26 października 2001 roku do 20 sierpnia 2002 roku z (...) SA, w ramach której (...) organizowało obsługę sprzedaży ratalnej towarów i usług świadczonych przez A. Z., zaś A. Z. pośredniczył w zawieraniu umów kredytu na zakup towarów i usług z jego firmy. Oskarżony współpracował również z M. H. w ramach prowadzonych działalności gospodarczych. M. H. pośredniczył w pozyskiwaniu kredytów, którymi miały być finansowane usługi w postaci montażu drzwi i okien wykonywane przez A. Z..

Dowód: zeznania świadka M. H. – k. 325-326, 1271 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 164 akt sprawy II K 80/16; umowa kredytu na zakup towaru lub usługi – k. 1253 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; informacje z UM w G. – k. 1023-1024 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; informacje o wpisie do ewidencji działalności gosp. – k. 643-644 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; pismo z (...) oraz umowa o współpracy – k. 1037-1042 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

Oskarżony A. Z. przyszedł do mieszkania J. C. przy ulicy (...) w S.. Zaoferował mu wymianę drzwi wejściowych do mieszkania i sfinansowanie tej usługi kredytem. J. C. wyraził zgodę i w dniu 25 lipca 2000 roku zawarł z Bankiem (...) z siedzibą w S. umowę kredytu na kwotę 990 złotych na sfinansowanie powyższego montażu drzwi. W wyniku zawartej umowy J. C. upoważnił Bank do przekazania udzielonej kwoty kredytu na realizację w/w celów. A. Z. na realizację usługi montażu drzwi wejściowych u A. C. otrzymał gotówkę w powyższej kwocie z Banku (...) z zaciągniętego uprzednio przez J. C. kredytu. A. Z. nie miał zamiaru realizacji przedmiotu umowy i nie zamontował nigdy wskazanych drzwi u J. C.. Pobranych pieniędzy również nigdy nie zwrócił.

Dowód : zeznania świadka J. C. – k. 615-616 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; umowa kredytu na zakup towaru lub usługi – k. 683 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

Nieustalona osoba przyszła do mieszkania M. P. (1) na Osiedlu (...) w S. i zaoferowała wymianę drzwi wejściowych w mieszkaniu i sfinansowanie jej kredytem. W wyniku tego M. P. (1) zawarła z przedsiębiorstwem (...) umowę zlecenia na wymianę drzwi wejściowych, a następnie w dniu 24 sierpnia 2000 roku zawarła z Bankiem (...) z siedzibą w S. umowę kredytu na kwotę 990 złotych na sfinansowanie powyższego montażu drzwi. W wyniku zawartej umowy M.

P. (1) upoważniła Bank do przekazania udzielonej kwoty kredytu na realizację w/w celów. A. Z. na realizację usługi montażu drzwi wejściowych u M. P. (1) otrzymał gotówkę w powyższej kwocie z Banku (...) z zaciągniętego przez M. P. (1) kredytu. A. Z. nie miał zamiaru realizacji przedmiotu umowy i nie zamontował nigdy wskazanych drzwi u M. P. (1). Pobranych pieniędzy również nigdy nie zwrócił.

Dowód : zeznania świadka M. P. (1) – k. 598-599, 704-705 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 101-101v akt sprawy II K 80/16; umowa kredytu na zakup towaru lub usługi – k. 603, 684 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

A. Z. przyszedł do mieszkania H. G. na osiedlu 60-lecia O. Narodowego w S.. Zaoferował jej wymianę drzwi wejściowych do mieszkania i sfinansowanie tej usługi kredytem. H. G. wyraziła zgodę i w wyniku tego w dniu 13 września 2000 roku zawarła z Bankiem (...) z siedzibą w S. umowę kredytu na kwotę 990 złotych na sfinansowanie powyższego montażu drzwi. W wyniku zawartej umowy H. G. upoważniła Bank do przekazania udzielonej kwoty kredytu na realizację w/w celów. A. Z. na realizację usługi montażu drzwi wejściowych u H. G. otrzymał gotówkę w powyższej kwocie z Banku (...) z zaciągniętego przez H. G. kredytu. A. Z. nie miał zamiaru realizacji przedmiotu umowy i nie zamontował nigdy wskazanych drzwi u H. G.. Pobranych pieniędzy również nigdy nie zwrócił.

Dowód : zeznania świadka Z. G. – k. 624-625, 708-709 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 100v-101 akt sprawy II K 80/16; umowa kredytu na zakup towaru lub usługi – k. 626, 685 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

W dniu 31 października 2001 roku w G. w siedzibie firmy (...) zawarła umowę kredytu na zakup towarów i usług w postaci okien PCV z (...) Bank (...). W imieniu (...) Bank (...) umowę podpisał A. Z.. Zarówno I. M., jak również A. Z. potwierdzili wydanie towaru, który miał być przedmiotem finansowania w/w kredytu i odebranie go przez I. M.. W rzeczywistości I. M. i A. Z. ustalili, iż montaż i zakup okien nie będzie miał miejsca, gdyż I. M. nie potrzebowała okien, a jedynie gotówki.

Dowód : zeznania świadka I. M. – k. 1064-1066, 1070-1071 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 193-194 akt sprawy II K 80/16; zeznania świadka K. R. – k. 1054-1056 akt sprawy II K 939/15 i k. 164-165 akt sprawy II K 80/16; umowa kredytu i dokumentacja dotycząca jego zawarcia – k. 1148 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego – k. 954-964, 990-997 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

A. Z. w dniu 14 stycznia 1999 roku zawarł umowę leasingu operacyjnego z Towarzystwem (...) w G. o numerze (...) /105/GN/ (...) /01/99. Na mocy powyższej umowy leasingu oddano A. Z. do używania na okres 36 miesięcy samochód ciężarowy marki F. (...) o nr rej. (...) nr nadwozia (...). Na mocy § 14 ogólnych warunków powyższej umowy leasingu, A. Z. zobowiązał się do niezwłocznego zwrotu przedmiotu leasingu nie później niż w ciągu pięciu dni od dnia wygaśnięcia umowy leasingu tj. do dnia 30 stycznia 2002 roku. Pomimo upływu terminu A. Z. nie zwrócił przedmiotu leasingu (...) w G. ani też nie wykupił przedmiotu leasingu od (...) w G.. Leasingodawca wysyłał na adres podany przez A. Z. przy zawieraniu umowy leasingu wezwania do wydania przedmiotu leasingu, które nie były przez A. Z. odbierane z uwagi na zmianę miejsca zamieszkania, o której nie powiadomił leasingodawcy.

Dowód : zeznania świadka B. C. – k. 1733-1735 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 335 akt sprawy II K 80/16; ogólne warunki umowy leasingu i umowa leasingu – k. 1709-1715 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

A. Z. przyszedł do mieszkania W. C. (1) przy ulicy (...) w K.. Zaoferował mu wymianę drzwi wejściowych do mieszkania i sfinansowanie tej usługi kredytem. W. C. (1) zgodził się i w dniu 8 lipca 2002 roku zawarł z L. Bankiem z siedzibą w W. umowę kredytu na kwotę 990 złotych na sfinansowanie powyższego montażu drzwi. W wyniku zawartej umowy W. C. (3) upoważnił Bank do przekazania udzielonej kwoty kredytu na realizację w/w celów. A. Z. na realizację usługi montażu drzwi wejściowych u W. C. (1) otrzymał pieniądze w powyższej kwocie z L. Banku z zaciągniętego przez W. C. (1) kredytu. A. Z. nie miał zamiaru realizacji przedmiotu umowy i nie zamontował nigdy wskazanych drzwi u W. C. (1). Pobranych pieniędzy również nigdy nie zwrócił.

Dowód : zeznania świadka E. P. – k. 1906-1907 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 163 akt sprawy II K 80/16; umowa kredytu na zakup towaru lub usługi – k. 1941 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; pismo L. Banku –k. 2109 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

K. G. (1) udała się do siedziby firmy (...) i zawarła tam umowę z A. Z., w której zleciła oskarżonemu montaż okien. A. Z. nakłonił ją, by zaciągnęła na ten cel umowę kredytową. K. G. (1) zawarła w dniu 13 lutego 2003 roku umowę nr (...) na zakup towarów i usług z (...) Bankiem (...) na kwotę 5.348 złotych. A. Z. nie miał jednak zamiaru wykonać uprzednio zawartej umowy dotyczącej montażu okien i nie dokonał montażu okien w mieszkaniu K. G. (1).

Dowód : zeznania świadka K. G. (2) – k. 1355-1358 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; umowa kredytu na zakup towaru lub usługi – k. 1360 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; odstąpienie od umowy i ugoda – k. 1361-1367 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

D. K. skontaktował się z A. Z. w celu zlecenia wymiany okien w mieszkaniu przy ulicy (...) w G.. Oskarżony przybył do jego mieszkania i zaoferował mu wymianę okien w jego mieszkaniu i sfinansowanie tej usługi kredytem. A. Z. częściowo wypisał umowę kredytową z G. M. Bank. Następnie w dniu 14 marca 2003 roku A. Z. zadzwonił do D. K., by ten przyjechał do siedziby jego firmy w celu dokończenia spisywania umowy kredytowej. D. K. udał się więc w dniu 14 marca 2003 roku do siedziby firmy (...) i tam podpisał z G. M. Bank, reprezentowanym przez M. H., umowę kredytu na kwotę 2547 złotych na zakup towaru i usług w postaci montażu okien PCV w jego mieszkaniu. Następnie M. H. przekazał pieniądze z kredytu A. Z. jako zapłatę za montaż okien u D. K., którego miał on dokonać. A. Z. nie miał zamiaru realizacji przedmiotu umowy i nie zamontował nigdy wskazanych okien u D. K.. Pobranych pieniędzy również nigdy nie zwrócił.

Dowód : zeznania świadka D. K. – k. 1237, 1240-1241 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; zeznania świadka M. H. – k. 325-326, 1271 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 164 akt sprawy II K 80/16; zeznania świadka H. S. – k. k. 1285-1287 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu i k. 194 akt sprawy II K 80/16; umowa kredytu na zakup towaru lub usługi – k. 1307 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; potwierdzenie wpłaty – k. 1273 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

E. M. (uprzednio B.) chciała wymienić okna w swoim mieszkaniu przy ulicy (...) w G. i w tym celu skontaktowała się z M. H., gdyż znalazła jego ulotkę. M. H. powiedział, że przyśle kogoś, kto przedstawi jej ofertę. Do jej mieszkania przybył A. Z., który zaoferował E. M. (uprzednio B.) wymianę okien w jej mieszkaniu i sfinansowanie tej usługi kredytem. A. Z. wziął od E. M. kopię dowodu osobistego, paszportu i zaświadczenia o zarobkach. W dniu 3 kwietnia 2003 roku E. M. (uprzednio B.) udała się do agencji mieszczącej się w G. przy ulicy (...) i tam podpisała z G. M. Bank, reprezentowanym przez M. H., umowę kredytu na kwotę 2538 złotych na zakup towaru i usług w postaci montażu okien PCV w jej mieszkaniu. Następnie M. H. przekazał pieniądze z kredytu A. Z. jako zapłatę za montaż okien u E. M. (uprzednio B.), którego miał on dokonać. A. Z. nie miał zamiaru realizacji przedmiotu umowy i nie zamontował nigdy wskazanych okien u E. M. (uprzednio B.). Pobranych pieniędzy również nigdy nie zwrócił.

Dowód : zeznania świadka E. M. (uprzednio B.) – k. 1245-1247, 1250-1252, 1258-1259 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 219 akt sprawy II K 80/16; zeznania świadka M. H. – k. 325-326, 1271 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 164 akt sprawy II K 80/16; zeznania świadka H. S. – k. k. 1285-1287 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu i k. 194 akt sprawy II K 80/16; umowa kredytu na zakup towaru lub usługi – k. 1253 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; potwierdzenie wpłaty – k. 1275 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

W dniu 1 października 2003 roku G. R. zadzwonił do A. Z., chcąc zlecić wymianę okna z parapetem w swoim mieszkaniu przy ulicy (...) w G.. W tym samym dniu A. Z. przyjechał do G. R. i spisali umowę na wymianę okna z parapetem w mieszkaniu pokrzywdzonego. A. Z. pobrał również od G. R. kwotę 200 złotych jako zaliczkę i zobowiązał się do wykonania usługi w ciągu 4 tygodni. Pomimo tego A. Z. nie dokonał wymiany okna z parapetem u G. R., ani też nie zwrócił mu zapłaconej zaliczki.

Dowód : zeznania świadka G. R. – k. 1460-1461, 1474-1475 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; umowa zlecenia – k. 1462 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

W dniu 1 października 2003 roku W. C. (2) zadzwonił do A. Z. chcąc zlecić wymianę dwóch okien w swoim mieszkaniu przy ulicy (...) w G.. W tym samym dniu A. Z. przyjechał do W. C. (2) i spisali umowę na wymianę okien w mieszkaniu pokrzywdzonego. A. Z. pobrał również od W. C. (2) kwotę 450 złotych jako zaliczkę i zobowiązał się do wykonania usługi do 30 października 2003. Pomimo tego A. Z. nie dokonał wymiany okien u W. C. (2), ani też nie zwrócił mu zapłaconej zaliczki.

Dowód : zeznania świadka W. C. (2) – k. 1527-1528 akt sprawy II K 939/15; umowa zlecenia – k. 1517 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

A. Z. w nieustalonym okresie czasu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uzyskał bez wymaganej zgody osoby uprawnionej na dysk twardy swojego komputera wyposażonego w nagrywarke o płyt CD programy komputerowe o nazwach: M. M. 2 o wartości 130 złotych na szkodę firmy (...), (...) 2000 (...) o wartości 2490 złotych na szkodę firmy (...), W. (...) o wartości 1490 złotych na szkodę firmy (...), N. A. 2003 o wartości 205 złotych na szkodę firmy (...), N. C. 5 o wartości 289 złotych na szkodę firmy (...), N. SystemWorks 2002 o wartości 390 złotych na szkodę firmy (...), C. – Słownik polsko – angielski o wartości 189 złotych na szkodę firmy (...), D. S. J. o wartości 19,90 złotych na szkodę (...) sp. z o.o., H. P. R. Pantera o wartości 80 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o., O. F. o wartości 80 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o., M. 2 o wartości 20 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o., M. 3 o wartości 20 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o., (...) T. W. (...) 2001 o wartości 90 złotych na szkodę (...), Medal (...) Honor A. A. o wartości 50 złotych na szkodę (...), (...) o wartości 50 złotych na szkodę firmy (...) Inc. W nieustalonym okresie czasu A. Z. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uzyskał również bez wymaganej zgody osoby uprawnionej na płyty (...) programy komputerowe o nazwach: S. 2001 o wartości 19,90 złotych na szkodę (...) sp. z o.o., Empire E. o wartości 80 złotych na szkodę firmy (...) .pl S.A., O. F. o wartości 80 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o., F. W. (...) o wartości 90 złotych na szkodę (...) Inc. W dniu 23 kwietnia 2004 roku dokonano przeszukania mieszkania przy ulic (...) w G., gdzie mieszkał A. Z. i w trakcie tego przeszukania ujawniono i zatrzymano należące do oskarżonego płyty (...) i jednostkę centralną komputera wyposażoną w nagrywarke płyt CD oraz dysk twardy, na których znajdowały się skopiowane przez A. Z. wymienione powyżej programy komputerowe.

Dowód : zeznania świadka M. P. (2) – k. 379-381 akt sprawy II K 939/15, k. 235-236 akt sprawy II K 80/16; zeznania świadka J. K. (1) – k. 397-398 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 253 akt sprawy II K 80/16; zeznania świadka J. K. (2) – k. 390-391 akt sprawy II K 939/15, k. 285 akt sprawy II K 80/16; zeznania świadka B. M. – k. 409-410 akt sprawy II K 939/15, k. 285 akt sprawy II K 80/16; zeznania świadka O. T. – k. 446-447 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu, k. 293 akt sprawy II K 80/16 tut. Sądu; protokół przeszukania – k. 313-319 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu; opinia biegłego z zakresu informatyki – k. 356-370 akt sprawy II K 939/15 tut. Sądu

Oskarżony A. Z. był uprzednio pięciokrotnie karany sądownie.

Dowód : dane o karalności – k. 359-361

Sąd zważył, co następuje :

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonych oraz zgromadzonych dokumentach.

Sąd w całości uwzględnił zeznania świadków: J. C., M. P. (1), Z. G., E. P., K. G. (2), D. K., W. C. (2), E. M. (uprzednio B.) oraz G. R.. Wymienieni świadkowie są osobami pokrzywdzonymi czynami A. Z. lub osobami reprezentującymi osoby pokrzywdzone (Z. G. za H. G., E. P. za W. C. (1)). Zeznania wszystkich powyższych świadków dotyczyły faktu, iż zlecieli oni wymianę okien lub drzwi w swoich mieszkaniach A. Z.. W przypadku J. C., M. P. (1), H. G., W. C. (1), K. G. (2), D. K. i E. M. na wykonanie wymiany okien i drzwi zaciągnęli oni kredyty, z których pieniądze zostały przekazane oskarżonemu jako zapłata za wykonanie tych usług. Pomimo tego A. Z. nie wykonał zleconych mu usług, ani nie

zwrócił pieniędzy pokrzywdzonym. Jeśli chodzi o G. R. i W. C. (4), to uiszcili oni na rzecz oskarżonego zaliczki na poczet zleconych wymian drzwi. A. Z. również i w tych przypadkach nie wykonał zleconych prac, ani też nie zwrócił zapłaconych zaliczek. Zeznania powyższych świadków są zbieżne i zgodne ze sobą. Wszyscy opisują sposób działania A. Z. w taki sam sposób. Warto nadmienić, iż wskazani świadkowie zgodnie wskazywali, że wielokrotnie próbowali kontaktować się z A. Z. i wzywali go do wykonania usług lub zwrotu pieniędzy. A. Z. mimo tego zwodził wszystkich pokrzywdzonych, wskazując kolejne nowe terminy wykonania zleconych mu usług, a następnie przestał również odbierać od nich telefony i zmienił siedzibę firmy, nie informując ich o tym. Okoliczności te dodatkowo potwierdzają, iż oskarżony nie zamierzał wykonać przedmiotu umów z pokrzywdzonymi, mimo otrzymanych pieniędzy. Ponadto żaden z powyższych świadków nie znał ani nie miał wcześniej styczności z A. Z., dlatego też brak jest podstaw do uznania, by świadkowie ci mieli jakikolwiek interes w składaniu obciążających go zeznań.

Sąd uwzględnił zeznania M. H.. Świadek ten potwierdził, iż prowadził działalność polegającą na pośrednictwie kredytowym i współpracował z A. Z.. Współpraca ta polegała na tym, iż A. Z. przyprawdzał do niego swoich klientów, którym M. H. pomagał w uzyskaniu kredytu na sfinansowanie usług wymiany okien i drzwi oferowanych przez A. Z.. Potwierdził również, że pieniądze z uzyskanych kredytów przekazywał oskarżonemu poczet wykonywanych przez niego usług. M. H. wskazał również, że klienci oskarżonego często dzwonili i skarżyli się na opóźnienia w wykonaniu usług. M. H. w swoich zeznaniach szczegółowo opisał również okoliczności dotyczące zawartych umów z E. M. (uprzednio B.) i z D. K.. Potwierdził, że to on pośredniczył w uzyskaniu kredytu dla tych osób. Potwierdził również, iż miał informacje od nich, iż A. Z. nie wywiązuje się z zawartej umowy i nie dokonał w terminie montażu okien i drzwi. M. H. zażądał wyjaśnień od A. Z. i ten złożył mu na piśmie odpowiednie wyjaśnienia i oświadczenia. Jednakże dowiedział się od tych klientów, iż ostatecznie A. Z., mimo obietnic, nie wykonał zawartych umów. Zeznania M. H. potwierdzają, iż A. Z. otrzymywał pieniądze z kredytów zaciągniętych przez jego klientów, następnie zwodził ich co do terminu wykonania usług, na które klienci ci zaciągali kredyty i ostatecznie usług tych nie wykonywał. Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom tego świadka, albowiem znajdują one potwierdzenie nie tylko w zeznaniach pokrzywdzonych E. B. i D. K., ale również w pozostałym obiektywnym materiale dowodowym w postaci przedstawionych przez M. H. dowodów wpłat, oświadczeń i wyjaśnień pisemnych złożonych przez A. Z. na piśmie, które to potwierdzają wersję wydarzeń przedstawioną przez M. H..

Zeznania R. R. i M. D. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem nie dotyczyły one przedmiotu niniejszego postępowania. Wprawdzie według M. D. była ona pokrzywdzona czynami oskarżonego, jednakże czyny te nie były ujęte w zarzutach aktu oskarżenia.

Sąd nie znalazł podstaw, by nie uwzględnić zeznań K. R.. Potwierdził on, iż A. Z. współpracował z (...) Bank jako pośrednik w załatwianiu kredytów na sfinansowanie oferowanych przez niego usług wymiany okien. Potwierdził również, iż A. Z. zawarł umowę kredytową na wymianę okien z I. M. i z tego tytułu zostały wypłacone oskarżonemu pieniądze. Jednocześnie świadek ten wskazał, iż A. Z. nie był upoważniony do pośredniczenia w udzielaniu pożyczek gotówkowych, a jedynie do pośredniczenia w pozyskiwaniu kredytów na zakup konkretnych towarów i usług. Brak jest podstaw do kwestionowania zeznań tego świadka, gdyż jego wiedza oparta jest na obiektywnych dokumentach dotyczących współpracy (...) z A. Z..

Sąd co do zasady dał również wiarę zeznaniom I. M. oraz wyjaśnieniom uprzednio złożonym przez nią w charakterze podejrzanej. I. M. wskazała, iż zawarła umowę kredytową z mężczyzną, który mówił, że jest od M. H.. Z dokumentacji kredytowej jednoznacznie wynika, iż osobą tą był A. Z.. I. M. wprost wskazała, iż celem pozyskania kredytu była chęć spłaty innych pożyczek za pomocą pieniędzy uzyskanych z tego kredytu, a nie zakup i montaż okien. Z umowy kredytowej jednoznacznie wynikało, iż kredyt ten miał być przeznaczony na zakup i montaż okien, a więc na konkretny cel. I. M. potwierdziła więc, iż w umowie tej zostały podane nieprawdziwe informacje co do celu kredytu, a więc informacji istotnej dla uzyskania tego kredytu. W pozostałym zakresie jej zeznania dotyczyły umowy kredytowej zawartej z M. H., co nie było przedmiotem niniejszego postępowania. Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić wiarygodności jej zeznaniom, albowiem obciążała w nich samą siebie. Brak jest podstaw do uznania, by miała jakikolwiek interes w obciążaniu również własnej osoby. Ponadto zeznania te znajdują potwierdzenie w dokumentacji

kredytowej, z której wynikało, iż umowę kredytową sporządził A. Z. i potwierdził w niej wydanie towaru objętego umową, pomimo, iż sytuacja taka nie miała miejsca.

Sąd dał także wiarę zeznaniom H. S.. Był on pracownikiem (...) Bank, u którego D. K. i E. M. (uprzednio B.) zaciągnęły kredyty za pośrednictwem M. H. na zakup i montaż okien. Świadek ten opisał sposób współpracy i potwierdził, że zarówno E. M., jak i D. K. zgłaszali, iż usługi, na poczet których zaciągnęły kredyty, nie zostały wykonane przez A. Z.. Informacje posiadane przez tego świadka uznać należy za obiektywne, gdyż posiadał je on z dokumentacji kredytowej.

Zeznania B. C. również zasługiwały na uwzględnienie. Dotyczyły one zawarcia przez A. Z. umowy leasingu i niezwrócenia przedmiotu tej umowy po zakończeniu jej trwania. B. C. swoje zeznania opierała na dokumentacji dotyczącej zawartej umowy, a więc uznać należy te zeznania za obiektywne i potwierdzone innym materiałem dowodowym.

Sąd nie znalazł także okoliczności, które podważałyby zeznania świadków M. P. (2), J. K. (1), J. K. (2), B. M. i O. T.. Świadcowie ci reprezentowali podmioty pokrzywdzone przestępstwami A. Z. w zakresie uzyskania cudzych programów komputerowych bez zgody tych podmiotów w celu osiągnięcia korzyści majątkowych. Świadcowie ci wskazali przede wszystkim wartość programów komputerowych uzyskanych przez A. Z.. Świadcowie ci, podobnie jak biegły, wskazywali, iż dla uznania legalności danego oprogramowania w tamtym okresie konieczne było posiadanie oryginalnego nośnika z programem (płyty CD) lub też posiadanie papierowej oryginalnej licencji, instrukcji obsługi albo paragonu lub innego dowodu zakupu oprogramowania. Brak jest podstaw do podważenia ich zeznań, albowiem złożyli oni zeznania zgodnie z posiadaną wiedzą w zakresie reprezentacji. Ostateczne uznanie legalności posiadanego oprogramowania należało do biegłego i taką opinię biegły sądowy wydał.

Sąd uwzględnił w całości opinię biegłego z zakresu informatyki oraz opinię z zakresu badania pisma ręcznego. Opinie te zostały sporządzone przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje i wiedzę z zakresu danej specjalności. Opinie te są jasne, pełne, spójne i logiczne. Opinie z zakresu pisma ręcznego potwierdzają, iż na umowie o kredyt na zakup towarów i usług nr (...) pomiędzy A. Z. i I. M. w rubryce „podpis i pieczęć sprzedawcy” widnieje podpis złożony przez oskarżonego, podobnie podpisy osoby sporządzającej powyższą umowę o kredyt i podpisy „za zgodność” na kserokopiach legitymacji emeryta – rencisty i pisma ZUS w G. zostały złożone przez A. Z.. Opinia ta potwierdza więc, iż A. Z. był osobą reprezentującą (...) Bank (...) w umowie zawartej z I. M.. Jeśli chodzi o opinię biegłego z zakresu informatyki, to potwierdza ona, które nośniki danych zatrzymane od A. Z. zawierają nielegalne oprogramowanie. Biegły wskazał, jakie wyróżniki należy brać pod uwagę przy ocenie danego oprogramowania za pozyskane nielegalnie. Jako wyróżniki wskazał brak dowodu zakupu, brak oryginalnego nośnika danych, brak papierowej oryginalnej licencji. A. Z. w zatrzymanej jednostce centralnej komputera posiadał nagrywarkę płyt CD i napęd CD oraz miał na dysku zainstalowane oprogramowanie do kopiowania płyt. To dowodzi, iż miał on możliwość nagrania na własne nośniki oprogramowania z oryginalnych lub też nieoryginalnych nośników, bez wiedzy i zgody uprawnionych podmiotów. Biegły z zakresu informatyki wskazał, iż jeśli chodzi o oprogramowanie zainstalowane na dysku twardym jednostki centralnej komputera, to za uzyskane nielegalnie można je będzie uznać, jeśli oskarżony nie przedstawi dowodów zakupu, oryginalnych nośników z danym oprogramowaniem lub papierowych licencji tego oprogramowania. Oskarżony nie przedstawił żadnych z wymienionych elementów, które pozwoliłyby na uznanie, że oprogramowanie wskazane przez biegłego zostało uzyskane przez niego w sposób legalny.

Sąd uwzględnił w całości także dowody w postaci dokumentów zarówno urzędowych, jak i prywatnych. Dokumentacja ta została sporządzona przez uprawnione organy i osoby, w prawem przepisanej formie. Jako, że nie były one kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, należy uznać, iż stanowią obiektywne dowody okoliczności nimi stwierdzonymi.

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom A. Z.. Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, iż osoby pokrzywdzone rezygnowały z jego usług po upływie 10 dni, w ciągu których mieli prawo do rezygnacji z umowy kredytu. W związku z tym, iż oświadczenia takie składali po terminie, zmuszeni byli do spłaty kredytu. Oskarżony wskazał, iż to klienci rezygnowali z jego usług, w związku z czym nie miał on możliwości dokonania u nich

montażu drzwi i okien, a punkt 5. umowy zlecenia zawartej z nimi uprawniał go do zatrzymania pieniędzy za te usługi w razie odstąpienia przez zamawiających od wykonania umowy lub w przypadku uniemożliwienia jej wykonania. A. Z. wskazał także, iż posiada wszystkie niezamontowane a zamówione drzwi i jest w stanie je zamontować u klientów za zwrotem kosztów magazynowania.

Jeśli chodzi o fakt rezygnacji z wykonania usług przez A. Z. przez klientów, wskazać należy, iż okoliczność ta nie dotyczy wszystkich pokrzywdzonych. Wielu pokrzywdzonych (m. in. E. M., D. K., G. R., W. C. (2)) nie składało oświadczenia o odstąpieniu od umowy i oczekiwało wykonania usług. Mimo wielu prób kontaktu i wzywania oskarżonego do wykonania umowy, oskarżony nie dokonał montażu zamówionych drzwi i okien u pokrzywdzonych. Również sam fakt odstąpienia od umowy przez niektórych pokrzywdzonych nie miał wpływu na to, by nie można było przypisać A. Z. zarzucanych mu czynów. W przypadku M. P. (1) złożyła ona bowiem oświadczenie o odstąpieniu od umowy w terminie 10 dni i mimo tego oskarżony nie zwrócił pieniędzy, ani też nie podjął żadnych czynności zmierzających do zakończenia tej umowy. W przypadku J. C. nie jest wiadome, kiedy dokładnie próbował on odstąpić od umowy, jednakże - jak wynika z jego zeznań - oskarżony miał przystąpić do wykonania umowy w ciągu dwóch dni od podpisania umowy i nie informował go osobiście o odstąpieniu od umowy. Zatem oskarżony nie wiedząc jeszcze, że pokrzywdzony odstąpił od umowy, winien przystąpić do jej wykonania. Oskarżony nie próbował nawet przystąpić do wykonania umowy. Abstrahując nawet od powyższego, wskazany przez oskarżonego punkt 5. umowy zlecenia stanowił, iż zamawiający ponosił jedynie koszty wniesionej opłaty gwarancyjnej, a nie całkowity koszt usługi. W przypadku umów zlecenia zawartych w związku z umowami kredytowymi przedpłaty gwarancyjne nie były wcale dokonywane. Przedpłaty gwarancyjne były dokonane jedynie przez G. R. i W. C. (2), przy czym żaden z nich nie rezygnował ani nie odstąpił od zawartej umowy, a ponadto wielokrotnie kontaktowali się z A. Z. i usiłowali doprowadzić do realizacji przez niego zawartej umowy. A.

Z. nie był więc na żadnej podstawie uprawniony do zatrzymania dla siebie całości pieniędzy z kredytów uzyskanych przez pokrzywdzonych. Ponadto A. Z. zapewnił również, iż posiada wszystkie niezamontowane drzwi, jednakże nie przedstawił żadnych dowodów, by te drzwi posiadał, ani dowodu zakupu, iż w ogóle dokonał ich zakupu. Również mimo zapewnienia o możliwości ich montażu, u żadnego z wymienionych pokrzywdzonych oskarżony nie dokonał montażu zamówionych okien i drzwi.

Z uwagi na powyżej omówiony materiał dowodowy bezspeczne jest, iż oskarżony A. Z. dopuścił się czynów zarzucanych mu w punktach I-III, VI-XI aktu oskarżenia z art. 286 § 1 k. k.

Czyn z art. 286 § 1 k.k. polega na tym, iż dana osoba w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Oskarżony A. Z. poprzez oferowanie wymiany okien i drzwi, które miały być finansowane z kredytów zaciągniętych przez pokrzywdzonych i pobranie pieniędzy z tych kredytów, a następnie niewykonanie usług i niezwrócenie pieniędzy, wprowadził wymienionych w akcie oskarżenia pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania i doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia swoim lub cudzym mieniem. W przypadku G. R. i W. C. (2) pobrał od nich zaliczki na poczet montażu drzwi wejściowych, a następnie usługi tej nie wykonał i nie zwrócił im pobranych zaliczek. Niewątpliwie więc czyny zarzucone oskarżonemu wyczerpały znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k. k.

Przy czym Sąd dokonał modyfikacji opisu czynu zarzucanego w punkcie I. aktu oskarżenia w ten sposób, iż jako kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskazał kwotę 990 złotych. Z umowy kredytowej wynika bowiem, iż kredyt dotyczył kwoty 990 złotych, a nie 950 złotych, jak było wskazane w opisie czynu w akcie oskarżenia. Sąd dokonał również modyfikacji czynu opisanego w punkcie VI. aktu oskarżenia. Jak wynika z dokumentacji kredytowej oraz zeznań E. P., czyn ten polegał, tak jak w przypadku czynów opisanych w punktach I-III aktu oskarżenia, na zaciągnięciu kredytu przez pokrzywdzonego, z którego cała kwota została przekazana A. Z. i mimo tego nie wykonał on usługi na rzecz W. C. (1), na którą kredyt ten był zaciągnięty.

Sąd przypisał oskarżonemu A. Z. czyn opisany w punkcie IV. aktu oskarżenia, który wyczerpał znamiona czynu z art. 297 § 1 k. k.

Czynność sprawcza polega na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Istota przestępstwa z art. 297 § 1 k. k. nie jest uzależniona od nastąpienia jakiegokolwiek skutku. Samo przedłożenie podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu jest wystarczające do stwierdzenia przestępstwa. Nie jest tu wymagany skutek w postaci przyznania sprawcy np. kredytu. Znamię "istotne znaczenie" należy interpretować z uwzględnieniem okoliczności mających prawne lub ekonomiczne znaczenie dla uzyskania jednej z wymienionych w art. 297 § 1 k. k. form wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. O istotności dokumentu lub pisemnego oświadczenia przesądza jego treść, oceniana w kontekście regulacji odnoszących się do danej formy wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. Kryterium istotności może być m.in. cel, jakiemu służy dany dokument lub pisemne oświadczenie.

Niewątpliwie A. Z., działając wspólnie i w porozumieniu z I. M., wpisując w umowie kredytowej jako cel zawarcia tej umowy zakup dwóch okien PCV, których zakupu nie miano zamiaru dokonać, a kwota pieniędzy miała być przeznaczona na inne cele niezgodne z umową, podał nieprawdę, która miała istotne znaczenie dla udzielenia tego kredytu.

Sąd uznał, iż czyn oskarżonego A. Z. opisany w punkcie V. aktu oskarżenia wyczerpał znamiona czynu z art. 284 § 2 k. k.

Czyn z art. 284 § 2 k. k. zwany jest sprzeniewierzeniem. Przedmiotem czynności wykonawczej jest w tym przypadku powierzona rzecz ruchoma. Powierzyć rzecz ruchomą innej osobie oznacza przekazać ją innej osobie w zaufaniu, a więc przenieść posiadanie. Nie ma znaczenia podstawa prawna przeniesienia posiadania. Może to być oddanie na przechowanie, do naprawy, a także do używania. Sprawcą tego przestępstwa może być tylko ten, komu powierzono rzecz ruchomą.

A. Z. została powierzona do używania na podstawie umowy leasingu nr (...) rzecz w postaci samochodu ciężarowego marki P.-Weekend o numerze rej. (...). A. Z. zobowiązany był na podstawie ogólnych warunków zawartej umowy leasingu do niezwłocznego, nie później niż w ciągu 5 dni od wygaśnięcia umowy leasingu do zwrotu przedmiotu leasingu leasingodawcy. Umowa ta zawarta była w dniu 14 stycznia 1999 roku. Powyższy samochód nie został zwrócony przez A. Z. leasingodawcy, pomimo wygaśnięcia tejże umowy. Leasingodawca wzywał również wielokrotnie A. Z. do wydania przedmiotu leasingu. Wprawdzie A. Z. nie mieszkał już pod adresem podanym uprzednio przy zawieraniu umowy leasingu, jednakże osobiście podpisał umowę leasingu i ogólne warunki tej umowy, znał więc ich treść i wiedział, że musi przedmiot leasingu zwrócić po wygaśnięciu umowy. Zmiana adresu zamieszkania i niepoinformowanie leasingodawcy o tej zmianie świadczy o tym, iż miał on zamiar przywłaszczyć ten samochód, gdyż w ten sposób mógł uniknąć skutecznego wyegzekwowania zwrotu pojazdu.

Sąd przypisał także A. Z. czyny opisane w punktach XII-XXX aktu oskarżenia, które wyczerpały znamiona przestępstw z art. 278 § 2 k. k.

Przepis art. 278 § 2 k.k. typizuje występki kradzieży programu komputerowego. Od kradzieży rzeczy ruchomej różni się on przedmiotem czynności wykonawczej oraz określeniem czynności sprawczej. Przedmiotem czynności wykonawczej jest program komputerowy, czyli zapisany w stosownym języku programowania algorytm połączony z określonymi danymi. To, że program jest cudzy, oznacza, że ma on prawnego użytkownika i jest nim osoba inna niż sprawca. Uzyskanie programu komputerowego oznacza każde zachowanie prowadzące do wejścia w posiadanie cudzego programu komputerowego. Kradzież programu komputerowego zachodzi wtedy, kiedy sprawca uzyskuje go bez zgody osoby uprawnionej. Nie każdy prawny użytkownik programu jest osobą uprawnioną do udzielenia zgody. Ograniczenia w sferze możliwości udzielania zgody mogą wynikać z treści licencji udzielanej prawnemu

użytkownikowi przez producenta programu. Co istotne, kradzież programu komputerowego nie jest czynem przepoławionym. Wartość programu komputerowego nie ma znaczenia, jego zabór będzie zawsze przestępstwem.

Mając powyższe na uwadze, nie budzi wątpliwości, iż czyny opisane w punktach XII-XXX aktu oskarżenia wyczerpały znamiona przestępstwa z art. 278 § 2 k. k. Skoro sposób uzyskania programu komputerowego oznacza każde zachowanie, będzie nim również skopiowanie tego programu na dysk komputera lub płytę CD. Niewątpliwe jest również, iż wskazane w opisach czynów programy A. Z. uzyskał bez zgody osoby uprawnionej. A. Z. nie posiadał bowiem żadnych oryginalnych nośników, oryginalnych papierowych licencji ani dowodów zakupów dotyczących tych programów. Niewątpliwe jest, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, albowiem osiągnięciem korzyści majątkowej w wyniku nielegalnego skopiowania programu komputerowego na własny użytek jest uzyskanie możliwości korzystania z tego programu, bez ponoszenia wydatków związanych z jego legalnym nabyciem. Z racji tego, iż czyn ten nie jest czynem przepoławionym i wartość skradzionego programu komputerowego nie ma znaczenia dla jego kwalifikacji, czyn ten zawsze będzie przestępstwem, bez względu na wartość skradzionych dóbr.

Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach od I-III, VII-XI i XII-XXX aktu oskarżenia, ustalił, że stanowią one ciągi przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k. k. W myśl art. 91 § 1 k. k., jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa albo więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z podobnym sposobem działania – w przypadku pierwszego i drugiego ciągu przestępstw oskarżony chodził po mieszkaniach lub wysyłał tam swoich pracowników, którzy oferowali wymianę okien lub drzwi w tych mieszkaniach, które to usługi miały być finansowane z kredytów, następnie oskarżony otrzymywał pieniądze z zaciągniętych przez klientów kredytów i nie wykonywał zleconych usług. Co do trzeciego ciągu przestępstw (z art. 278 § 2 k. k.), to skopiował on na dysk twardy swojego komputera oraz na płyty CD szereg programów komputerowych, bez zgody osoby uprawnionej. Spełniona jest także wskazana w art. 91 § 1 k. k. przesłanka popełnienia przestępstw w krótkich odstępach czasu, albowiem oskarżony wszystkie powyższe czyny popełnił na przestrzeni kilku miesięcy. W związku z brakiem przesłanki działania w krótkich odstępach czasu co do czynu opisanego w punkcie VI. aktu oskarżenia, Sąd nie zakwalifikował go jako popełnionego w ciągu przestępstw. Z kolei czyny opisane w punktach IV. i V. aktu oskarżenia stanowiły inne przestępstwa, stąd również nie można było ich zakwalifikować jako popełnione w ciągu. W związku z powyższym, wobec faktu, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 91 § 1 k. k. (tj. działanie z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw), Sąd uznał, że zarzucane oskarżonemu przestępstwa stanowią trzy ciągi przestępstw określone w art. 91 § 1 k. k.

Spoleczna szkodliwość czynów określonych w punkcie I., IV. i V. wyroku była średnia. Z jednej, strony oskarżony oszukał stosunkowo dużą liczbę osób, działając w podobny sposób. Dodatkowo osoby te zazwyczaj były osobami starszymi, często nieporadnymi i niezbyt zamożnymi. Oskarżony swoim zachowaniem spowodował zadłużenie pokrzywdzonych i konieczność spłaty kredytu wraz z jego wszystkimi kosztami za usługi, których nigdy nie wykonał. Z drugiej jednak strony, Sąd miał na uwadze, iż łączna suma szkód wyrządzonych jego czynami wynosiła około 14.000 złotych i nie była nadmiernie wysoka. Szkody wyrządzone poszczególnym osobom nie były wysokie (kwoty od kilkuset złotych do kilku tysięcy), choć dla pokrzywdzonych kwoty kredytów w wysokości nawet kilkuset złotych były z pewnością niemalym obciążeniem.

Spoleczną szkodliwość czynów określonych w punktach II., III. i VI. aktu oskarżenia również należy określić jako średnią. W przypadku czynu przypisanego w punkcie I. aktu oskarżenia de facto bankowi nie została wyrządzona żadna szkoda, gdyż zaciągnięty kredyt został spłacony. Jednakże został on w całości spłacony przez I. M., a nie przez A. Z., który uzyskał korzyść majątkową dzięki temu czynowi. W przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie III. aktu oskarżenia, szkoda wyrządzona tym przestępstwem również nie była nadmiernie wysoka, albowiem

oskarżony regularnie płacił raty leasingu za przedmiot przez niego użytkowany, jednakże mimo obowiązku zwrotu tego przedmiotu po wygaśnięciu umowy, obowiązku tego nie dopełnił.

Spoleczna szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie VI. wyroku należy określić także jako średnią. Wprawdzie wartość poszczególnych programów komputerowych z reguły nie była wysoka, jednakże oskarżony posiadał ich dużą ilość, w tym po kilka programów na szkodę tych samych podmiotów.

Na niekorzyść oskarżonego przemawia fakt, iż był on uprzednio pięciokrotnie karany sądownie i to za podobne przestępstwa - z art. 286 § 1 k. k. Wprawdzie w trakcie popełniania przestępstw objętych tym wyrokiem, oskarżony A. Z. nie był karany sądownie, jednakże kilkukrotna karalność za przestępstwa, w tym podobne, w późniejszym okresie czasu świadczy o tym, iż nie były to jednorazowe występki oskarżonego, a kontynuował on swoją przestępczą działalność także w późniejszym okresie czasu.

Sąd nie znalazł okoliczność łagodzących w stosunku do oskarżonego A. Z..

Wobec powyższego, Sąd za czyny opisane w punkcie I. wyroku skazał oskarżonego A. Z. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda, za czyn opisany w punkcie II. wyroku - na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie III. wyroku - na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka, za czyn opisany w punkcie IV. wyroku - karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda, a za czyny opisane w punkcie V. wyroku - na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka, zaś za czyny opisane w punkcie VI. wyroku - na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka. Mając na uwadze fakt, iż A. Z. popełnił dużą ilość przestępstw na szkodę wielu podmiotów, wyrządzając im szkody finansowe i osiągając z tego tytułu korzyści majątkowe, a także fakt, iż w późniejszym okresie swojego życia także popełniał przestępstwa i to niejednokrotnie, w tym podobne, jedynymi słusznymi karami za popełnione czyny były kary pozbawienia wolności. Należy mieć również na uwadze, iż każdy z popełnionych przez A. Z. czynów jest zagrożony tylko jednym rodzajem kary tj. karą pozbawienia wolności. Świadczy to o tym, iż ustawodawca surowiej traktuje popełnione przez A. Z. czyny. Z uwagi na ich ilość i późniejszą karalność oskarżonego Sąd nie znalazł podstaw do skorzystania z innych dobrodziejstw, takich jak art. 37a lub 37b k.k. Mając na uwadze powyższe oraz zagrożenia ustawowe wszystkich popełnionych przestępstw i wymierzone kary pozbawienia wolności, zważyć należy, iż wszystkie wymierzone kary pozbawienia wolności mieszczą się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a więc są stosunkowo łagodne.

Sąd w przypadku czynów opisanych w punktach I., III., IV., V. i VI. wymierzył dodatkowo kary grzywny w związku z popełnieniem przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowych. Oskarżony nie tylko działał w takim celu, ale również korzyści majątkowe z tych przestępstw osiągnął. W przypadku czynów z punktów I., III. i IV. z popełniania przestępstw uczynił sobie wręcz źródło zarobkowania. Stąd zasadne było wymierzenie kary grzywny za te czyny, gdyż dodatkowo wzmocni to cele wychowawcze i zapobiegawcze, uświadamiając oskarżonemu, iż popełnianie czynów zabronionych nie jest opłacalne finansowo.

W punkcie VII. sentencji wyroku Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności i karę łączną 300 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka. Okolicznościami, które Sąd bierze pod uwagę rozważając wysokość kary łącznej, są związek podmiotowy i przedmiotowy między zbiegającymi się przestępstwami, motywacja, czas popełnienia każdego z nich. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największa - gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywacje bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy. Im bliższy jest związek podmiotowy i przedmiotowy między czynami tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji kar, im mniejszy - zasada ich

kumulacji. Popęlnienie przestępstw podobnych w bliskich odstępach czasu uzasadnia znaczną absorpcję w wymiarze kary łącznej, a dopuszczenie się ich na szkodę różnych pokrzywdzonych - odstąpienie od absorpcji pełnej na rzecz częściowej kumulacji, gdyż oznacza niekompletność kryteriów ścisłego związku przedmiotowego i podmiotowego zabiegających się realnie przestępstw. Naruszenie przez sprawcę chronionych dóbr w różnym czasie i miejscu oraz w odniesieniu do różnych osób z reguły przemawia przeciwko zastosowaniu przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji. Daleki stosunkowo związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami nie przemawia za celowością zastosowania zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej. Całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują bliską więź przedmiotową i podmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną. Im większe jest powiązanie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, tym pełniej wymiar kary łącznej powinien uwzględniać zasadę absorpcji. Przy wymiarze kary łącznej zastosowano zasadę częściowej absorpcji, mając na uwadze związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy przypisanymi przestępstwami i związek czasowy w ich popełnieniu, przyjęcie pełnej absorpcji uniemożliwił brak tożsamości osób pokrzywdzonych przestępstwami przypisanymi oskarżonemu. Należy mieć na uwadze, iż Sąd w znacznym stopniu dokonał absorpcji kar pozbawienia wolności i kary grzywny, albowiem A. Z. swoimi przestępstwami godził w mienie, działał w stosunkowo krótkich odstępach czasu, przestępstwa te były podobne do siebie, jak również sposób ich popełnienia był podobny.

Sąd miał na uwadze, iż na podstawie przepisów obowiązujących w czasie popełnienia przez A. Z. przestępstw, możliwe było warunkowe zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 2 lat. Jednakże, w ocenie Sądu, A. Z. nie zasłużył na skorzystanie z tego dobrodziejstwa. Popęlnił on bowiem dużą liczbę przestępstw przeciwko mieniu na szkodę szeregu różnych podmiotów. Spowodował konieczność spłaty kredytów przez osoby starsze, nie będące osobami zamożnymi za usługi, których nie wykonał i działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, które na skutek popełnionych przestępstw osiągnął. Mało tego - także w późniejszym okresie swojego życia popełniał przestępstwa, w tym podobne, co świadczy o znacznym stopniu jego demoralizacji. Stąd powinien on ponieść stosowną karę, która - mając na uwadze wysokość ustawowego zagrożenia oraz liczbę popełnionych przestępstw - nie jest nadmiernie surowa.

Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia w całości na rzecz podmiotów, które złożyły stosowne wnioski o naprawienie szkody. Jest on osobą zdrową, ma więc możliwości zarobkowe i uzasadnione społecznie jest, by naprawił wyrządzone przez siebie szkody, co będzie dodatkowo wpływać na świadomość oskarżonego, iż popełnianie przestępstw nie jest opłacalne.

W punkcie IX. sentencji wyroku Sąd orzekł przepadek przedmiotów pochodzących i służących do popełnienia przestępstwa, zgodnie ze wskazanymi przepisami.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania i stosowną opłatą. Zasadą w procesie karnym jest ponoszenie jego kosztów przez oskarżonego, który został skazany, albowiem uzasadnione jest to koniecznością poniesienia kosztów wywołanych bezprawnym zachowaniem. Sąd nie znalazł podstaw, by od tego obowiązku oskarżonego zwolnić.